

HỒI THỨ HAI MƯƠI BỐN THẨM BIẾN Ở SAU NÚI

Lôi Vân nhảy xổ lại chộp không trúng, lại quay người nhanh như điện chộp ra ta chộp tiếp, miệng vẫn lớn tiếng nói :

- Đưa đây cho ta...trả lại ta mau...

Qua Thanh cả kinh thấy thái độ của Lôi Vân như vậy, y thì chỉ có một cách là tránh né thôi và trong lòng thì kinh hãi vô cùng.

Triệu Thiệu Vân cũng ngạc nhiên vô cùng, vội nhìn xem Qua Thanh đang cầm cái gì, thì thấy tay của Qua Thanh đang cầm một cuốn gì mong mỏng trông như da thú vậy. Nàng rất kinh ngạc tuy đã cố đè nén sự hoài nghi và thắc mắc ấy, nhưng nàng vẫn nhảy lên giơ tay ra cản Lôi Vân và hỏi :

- Đại ca làm gì thế?

Lôi Vân thấy người đang đứng trước mặt mình là Triệu Thiệu Vân chứ không phải là Qua Thanh, thần trí tỉnh táo lại rất nhiều, nhưng hai mắt của chàng vẫn lộ vẻ oán độc lẫn hoài nghi. Chàng lại liếc mắt nhìn Qua Thanh và giận dữ nghĩ bụng :

- Sao cuốn bí kíp da người này lại ở trong tay y? Chẳng lẽ y với Cổ Thất Đình có liên quan gì chăng? Nếu quả thực y có liên quan với Cổ Thất Đình, ta sẽ giết y liền...

Chàng vừa nghĩ vừa lướt qua cạnh người Triệu Thiệu Vân, từ từ tiến tới và quát hỏi:

- Họ Qua kia, ngày hôm nay người phải nói thực cho ta biết cuốn sách da người kia người đã lấy ở đâu ra?

Qua Thanh thấy chàng hỏi như vậy đang kinh hoảng mới hơi trấn tĩnh lại được, nhưng thấy mặt chàng giận dữ như thế, y lại hoảng sợ vô cùng và nghĩ đến câu chuyện vừa xảy ra ở phía sau núi hồi nãy.

Y thấy thái độ của Lôi Vân như vậy, với hồi hôm Cổ Thất Đình coi trọng cuốn sách da người như thế nào, y mới nhận thấy cuốn sách da người này rất có giá trị !

- Qua Thanh, người có mau nói đi không?

Thấy Lôi Vân hỏi như vậy, Qua Thanh liền ngừng đầu lên, mới hay tay Lôi Vân đã có thêm một thanh trường kiếm. Chỉ thấy chàng ta tấn công một thế, y đã cảm thấy có một luồng gió lạnh lướt qua trước mặt, y vội lui về phía sau để tránh

né. Tuy vậy, trong lòng vẫn rờn rợn. Y ngược mắt nhìn Lôi Vân một cái, mặt lộ vẻ hoài nghi và lớn tiếng hỏi lại :

- Người thì cái gì mà hỏi ta như thế?

Lôi Vân tức giận quá không sao nhịn được, liền tiến lên múa kiếm nhanh như điện chớp nhằm ngực Qua Thanh đâm luôn.

Qua Thanh cũng biết công lực của mình không thâm hậu bằng công lực của Lôi Vân, thấy thế công của đối phương như vậy, y càng không dám coi thường, vội lui bước, đưa cuốn bí kíp da người sang tay trái và tay phải thì đưa lên trên vai để rút thanh trường kiếm ra, miệng thì cười khẩy đáp :

- Lôi Vân, người đừng tưởng bây giờ người đứng đầu quần ma mà làm bộ làm tịch với đời được đâu, sự thực với ta người không nghĩa lý gì hết.

Tai trái của y cầm cuốn bí kíp giơ lên trên cao, nhưng trong lòng vẫn thắc mắc không tả và vội nghĩ bụng :

- Cuốn bí kíp da người chắc thể nào cũng là của Lôi Vân, nhưng chẳng lẽ bên trong còn có sự bí ẩn gì, nên y mới có vẻ lo âu và nóng lòng như thế !

Đột nhiên, Lôi Vân bình tĩnh hẳn lại, chàng chống kiếm xuống đất, vẻ mặt lạnh lùng và nói :

- Qua Thanh, chúng ta gác chuyện ân oán cá nhân sang bên trước, nhưng xin người hãy nói cho Lôi Vân này biết một chuyện.

Bỗng thấy thái độ của Lôi Vân thay đổi hẳn, Qua Thanh rất ngạc nhiên liền gật đầu đáp :

- Có việc gì người cứ hỏi đi? Oan cừ của tại hạ với người không sao hóa giải được, nhưng những cái gì người cần hỏi, quý hồ tại hạ biết, tại hạ sẽ không giấu diếm gì cả.

Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày lên hỏi :

- Hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu?

Qua Thanh hơi kinh ngạc, trầm ngâm giây lát rồi đáp :

- Tối hôm qua, tại hạ đã gặp y ở phía sau núi.

Lôi Vân lại rung mình đến thót một cái và nghĩ tiếp :

- Không biết người giả dạng Xích Mi Ma Quân hồi hôm có phải là y không?

Nhất thời chàng nghĩ đến gần một tháng nay, chỉ vì cuốn bí kíp da người này mà đã làm cho mình biến thành một tên nghiệp đồ phản môn vô sĩ. Những việc mà hồi hôm Trung Nhạc Chi Chủ đã nói cho chàng hay đã khiến chàng nổi giận, bây giờ lại xuất hiện lên trên đầu óc của chàng tiếp.

- Qua Thanh, người phải nói cho mỗ biết, có phải cuốn bí kíp này người lấy được ở trong tay của Cổ Thất Đình không? Người còn phải nói cho mỗ biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu?

Hỏi tới đó, chàng không sao đè nén nổi tình cảm của mình, lại bỗng kêu la như điên như khùng và hỏi tiếp :

- Qua Thanh, người nói mau? Sau này người muốn đối phó với Lôi mỗ như thế nào cũng được, nhưng bây giờ người phải nói cho mỗ biết Cổ Thất Đình ở đâu, để mỗ đi kiểm y?

Triệu Thiệu Vân thấy vậy cả kinh, vội tiến lên giơ cánh tay ngọc ra đỡ lấy Lôi Vân và khẽ an ủi :

- Vân đại ca nên bình tĩnh một chút, việc gì cũng có thể giải quyết được hết...

Lôi Vân rất cảm động, liếc mắt nhìn Triệu Thiệu Vân như muốn khóc và đáp:

- Thiệu Vân có trông thấy rõ không? Có thấy tay y đang cầm cái gì không? Đó là cuốn bí kíp da người mà ngu huynh đã lấy được của ông...

Triệu Thiệu Vân nghe tới đó mới biết tại sao Lôi Vân lại kích động đến như vậy. Nàng liền nghĩ bụng :

- Cuốn bí kíp ấy tuy võ công ở bên trong của nó đều là những môn tuyệt học huyền ảo, ai trông thấy cũng phải muốn lấy cho được mới thôi !

Nhưng sự thực, cuốn bí kíp đó ở trong tay của Lôi Vân còn có thêm một mối oán hận, oán hận này khiến Lôi Vân không bao giờ có thể trả được và cũng không bao giờ chàng có thể đuổi theo được. Tới khi Cổ Thất Đình xuất hiện, khiến chàng tưởng tượng như mình đã có mục tiêu rồi, bao nhiêu tình hận ở trong thâm tâm chàng đều dồn cả vào người Cổ Thất Đình, hướng hồ bây giờ chàng lại còn biết Cổ Thất Đình đã giả dạng Trung Nhạc Chi Chủ khiến chàng suýt tí nữa thì bị toi mạng và còn khiến chàng ngờ oan sư phụ...

Cũng có thể nói là bây giờ Lôi Vân phải làm Minh chủ của lục lâm, mà phải sống ở trong ổ ma cũng đều do tay Cổ Thất Đình mà gây nên hết.

Cho nên vừa trông thấy cuốn bí kíp da người, lửa giận ở trong thâm tâm của chàng liền bốc cháy ngàn ngọn, đồng thời chàng cũng nóng lòng muốn biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu và Qua Thanh với y có liên can gì với nhau không?

Chàng chỉ sợ Qua Thanh không chịu nói rõ sự thực. Nếu Cổ Thất Đình với Qua Thanh không có dây dưa gì mật thiết với nhau, thì sao Cổ Thất Đình lại chịu trao cuốn bí kíp này cho y?

Nghĩ tới đó, chàng bụng bảo dạ rằng :

- Nếu hôm nay, Qua Thanh không chỉ dẫn ta đi kiếm Cổ Thất Đình, thì ta sẽ...

Chàng vừa nghĩ hai mắt lại bỗng sáng ngời, vẻ mặt cũng hớn hở theo và nghĩ tiếp :

- Ta ngu thực, sao ta không biết lợi dụng quyền lực của ta hiện thời? Hà hà ! Núi Vân Mộng tuy lớn rộng, nhưng Xích Mi Môn có hàng nghìn người, nếu ta ra lệnh cho tất cả môn hạ của Xích Mi Môn đi lục soát ngọn núi Vân Mộng này, thì thế nào mà chẳng tìm thấy Cổ Thất Đình?

Chàng càng nghĩ càng khoái trí, mặt càng lộ vẻ tự đắc thêm, rồi lớn tiếng hỏi Qua Thanh :

- Qua Thanh, chẳng hay người có chịu nói cho mỗ biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu không?

Nói xong, chàng từ từ thâu thanh trường kiếm lại.

Qua Thanh thấy thế trong lòng rất hoài nghi, y từ từ hạ tay trái xuống, và rất hồi hộp liếc nhìn cuốn bí kíp da người ở trong tay mình hồi lâu.

Lôi Vân lại cười khẩy nói tiếp :

- Hừ, người đừng có nhìn nữa, đó là một vật của mỗ mà cũng là di vật của Tam Tuyệt Nhị Quân để lại đấy !

Qua Thanh nghe nói mặt liền biến sắc, buột miệng hỏi lại :

- Cái gì? Người nói cuốn bí kíp da người này là di vật của Tam Tuyệt Nhị Quân ư?

Lôi Vân trợn ngược đôi lông mày tùm tùm cười đáp :

- Qua Thanh, theo ý mỗ thì người nên trả lại cuốn bí kíp da người ấy lại cho mỗ. Bằng không, hừ...

Chàng bỗng quay lại nói với Triệu Thiếu Vân :

- Thiếu Vân muội đi làm hộ ngu huynh một việc này nhé?

Triệu Thiếu Vân ngăn người ra hỏi :

- Việc gì thế?

- Vân muội đi truyền lệnh cho Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn hộ ngu huynh, mau khám xét Vân Mộng Sơn, tìm kiếm cho ra Cổ Thất Đình... Hừ, nếu Qua thiếu hiệp không trao trả cuốn bí kíp của Tam Tuyệt Nhị Quân lại cho tại hạ, đồng thời cũng bị môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn dùng võ lực đối phó với các hạ.

Nói tới đó, chàng đưa mắt nhìn Qua Thanh.

Qua Thanh thấy chàng nói như thế, mặt liền biến sắc sồn lòng rợn tóc gáy ngay, chỉ trong giây lát sắc mặt đã thay đổi luôn luôn. Rồi y sợ hãi quá hóa tức giận lớn tiếng đáp:

- Hừ, người cứ việc ra lệnh thử xem, tại hạ không coi môn hạ của Tam Tuyệt Nhị Quân vào đâu cả !

Triệu Thiếu Vân thấy thế cũng phải hoảng sợ đến biến sắc mặt. Nàng giơ tay ra đỡ tay Lôi Vân và còn nắm rất chắc, mặt lộ vẻ cầu khẩn, rồi nàng lại dùng giọng van lơn và lo âu nói với Qua Thanh :

- Qua đại ca, hãy trả cuốn bí kíp đó lại cho Lôi đại ca đi !

Qua Thanh bỗng trợn tròn xoe đôi mắt lên nhìn Triệu Thiếu Vân cười khẩy đáp :

- Việc này tôi thực không ngờ...

Rồi y đột nhiên giơ tay phải lên, dùng mũi kiếm chỉ thẳng vào mặt Lôi Vân quát bảo tiếp :

- Tiểu tử này phản sư diệt tổ, bây giờ y đã là công địch của các nhân sĩ hiệp nghĩa trong võ lâm...mà sư muội lại cùng y...hừ !

Triệu Thiếu Vân không ngờ Qua Thanh lại thốt ra những lời lẽ như vậy, nàng cũng nổi giận, đang định lớn tiếng quát hỏi lại, thì Lôi Vân đã không nhìn được, giằng tay Triệu Thiếu Vân ra nhảy xổ lên quát mắng :

- Họ Qua kia...có tâm môm không?

Chàng vừa nói vừa giơ chưởng lên nhằm ngực và bụng của Qua Thanh tấn công luôn hai chưởng.

Qua Thanh vội tránh sang bên trái hai bước và cũng múa kiếm phản công luôn, không để cho Lôi Vân xông lên.

Triệu Thiếu Vân lo âu vô cùng vội nhảy xổ lại lớn tiếng kêu gọi :

- Hãy khoan ! Vân đại ca...đừng có ra tay đánh vội !

Lôi Vân nghe nói liền lui ngay về phía sau ngơ ngác nhìn Triệu Thiếu Vân, thấy nàng ta tỏ vẻ lo âu hết sức, chàng cũng không nhẫn tâm, liền an ủi nàng :

- Vân muội đừng có lo ngại, Lôi Vân hiện giờ không phải là Lôi Vân hồi hôm nữa ! Hôm qua, ngu huynh còn là người phản môn khi sư, nhưng ngày hôm nay ngu huynh đã danh chính ngôn thuận là đồ đệ của Trung Nhạc Chi Chủ rồi...hà, bất cứ người ta nói sao, ngu huynh cũng vẫn được ân sư với sư phụ của hiền muội lượng thứ cho rồi ! Cho nên dù Qua Thanh có nói gì, ngu huynh cũng không coi vào đâu cả !

Nghe thấy Triệu Thiếu Vân kêu gọi, Qua Thanh mới như nằm mơ vừa thức tỉnh, nhưng khi y nghe thấy Lôi Vân nói những lời đó, y lại rất thắc mắc và nghi ngờ nhìn Lôi Vân, thì lúc ấy Lôi Vân cũng vừa quay lại nhìn y.

Mắt của hai người vừa va chạm, y đã cảm thấy rung mình và thấy đôi mắt của Lôi Vân bao hàm một luồng sát khí và tiếng kêu “hừ” của Lôi Vân tựa như một mũi kiếm sắc bén đâm vào tai mình vậy. Nhưng y lại nghe thấy giọng nói của Lôi Vân bỗng thay đổi hẳn, có vẻ rất lạnh lùng nói :

- Thiếu Vân...cứ yên tâm. Từ giờ trở đi, ngu huynh không giết người nữa.

Nói tới đó, sắc mặt của chàng biến đổi hẳn, và bộ mặt rất đẹp trai ấy đang lộ vẻ tươi cười, vừa rung rợn vừa quái dị, nên lời nói lại càng sắc bén thêm. Chàng nói tiếp :

- Nhưng chỉ trừ một người. Người đó, ngu huynh không thể nào tha thứ được. Y là Hàn Thiên Cô Tú Cổ Thất Đình...

Triệu Thiếu Vân đã biết giữa Lôi Vân và Trung Nhạc Chi Chủ có mối thù rất lớn với Cổ Thất Đình, nên nàng vội đỡ lời :

- Đại ca đừng nói nữa ! Tội của Cổ Thất Đình đáng chết lắm, nhưng hiện giờ đại ca áp bức Qua Thanh như vậy để làm chi?

Lôi Vân hơi ngần người ra giây lát, rồi đáp :

- Ngu huynh có áp bức gì y đâu, chỉ bảo y trả cho ngu huynh cuốn bí kíp da người ấy thôi, và muốn biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu?...

Qua Thanh bỗng lạnh lùng xen lời đáp :

- Muốn ta nói cho người biết hiện giờ Cổ Thất Đình ở đâu, điểm này rất dễ và rất giản dị, nhưng...muốn ta trả lại cho người cuốn sách da người thì người đừng có mộng tưởng...

Không đợi chờ Qua Thanh nói dứt, Lôi Vân cả giận, quát hỏi lại :

- Người nói như thế có ý nghĩa gì?

Qua Thanh bỗng ngừng mặt lên trời cười ha hả, rồi đáp :

- Cuốn bí kíp da người này, hừ, ta đã tốn ra rất nhiều hơi sức và khổ tâm mới lấy được. Còn một điểm nữa khiến người không thể tưởng tượng được, là suýt tý nữa ta bị mang tiếng lây vì người. Đồng thời, ta đã dùng kiếm của ta đâm thủng ngực của sáu người mới lấy được cuốn sách da người này...Hừ ! Thế mà người lại muốn ta nhượng bộ cho người một cách dễ dàng như thế ư?

Lôi Vân cả kinh, vội hỏi :

- Người nói gì thế?

Qua Thanh trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, cười khẩy hỏi lại :

- Người muốn biết phải không?

Y vừa nói vừa co cánh tay trái lại và ruỗi một cái, chỉ trong nháy mắt cuốn bí kíp da người đã cất vào trong túi liên.

Lôi Vân thấy thái độ của Qua Thanh ngông cuồng và kiêu ngạo như thế không sao nhịn được liền hậm hực tự nói :

- Nếu y không chịu trả cho ta cuốn bí kíp da người ấy, ta sẽ dùng võ lực giải quyết chứ không còn cách gì nữa !

Nghĩ tới đó, mặt chàng lộ sát khí ngay, và chân cũng bước lên một bước. Triệu Thiếu Vân thấy thế vội tiến lại gần chàng, với giọng dịu dàng nói :

- Đại ca không nên nóng nảy như thế vội, để Qua đại ca kể cho đại ca câu chuyện đã xảy ra đêm hôm trước đã, rồi hãy...

Nàng chưa nói dứt, thì Qua Thanh đã cất tiếng cười rất kiêu ngạo, ngắt lời nàng mà nói :

- Thôi được, để ta nói cho mà nghe. Nhưng khi ta nói xong, họ Lôi kia, người sẽ hổ thẹn đến phải tìm chỗ lánh mặt ngay. Chính tay người đã tạo nên nghiệp tội mà lại khiến hai tay của tại hạ phải nhuộm máu, hà hà...

Lôi Vân nghe tới đó đã đột nhiên cả giận, quát hỏi :

- Người nói như vậy có ý nghĩa gì? Lôi Vân đã làm việc gì xấu xa mà không thể trông thấy người khác được? Nói, người nói đi ! Việc gì thế?

Qua Thanh trợn tròn xoe đôi mắt, trông thấy vẻ mặt của Lôi Vân cương quyết như vậy, trong lòng sinh nghi, liền nghĩ bụng :

- Vừa rồi y nói Trung Nhạc Chi Chủ đã lượng thứ cho y rồi, không biết việc này có thực hay không?

Y càng nghĩ càng thắc mắc, nhưng vẫn kể câu chuyện hồi hôm cho Lôi Vân nghe. Y tỏ vẻ rất đắc trí và nói :

- Hà hà...Trước hết, ta gặp Cổ Thất Đình. Lúc ấy, y không phát giác ra ta và hành tung của y rất vội vàng, lén lén lút lút, đi thẳng vào phía sau núi Vân Mộng. Ta thấy hành tung của y sinh nghi và đồng thời cũng vì lòng hiếu kỳ thúc đẩy, ta liền theo sau y để xem sao? Ngờ đâu theo được một lát thì không thấy tung tích của y đâu nữa. Ta thắc mắc vô cùng, ở đó quan sát địa hình hồi lâu mới hay ở chỗ cách ta mấy trượng có một cái eo núi lõm xuống. Chỗ mép eo núi cỏ mọc cao bằng đầu người. Ta liền rón rén đi tới gần, bởi những cỏ đó sang một bên, mới phát giác nơi đó có một cái thạch động không sâu lắm. Lúc ấy, đang là đêm khuya, nhưng tình hình ở trong động như thế nào ta vẫn trông thấy rõ mồn một. Ta

thấy Cổ Thất Đình lộ vẻ lo âu, cứ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa hang hoài, hình như y đang đợi chờ người nào thì phải? Bỗng thấy y lộ vẻ hoảng sợ, miệng lẩm bẩm nói : *“Thật không ngờ, thật không ngờ tiểu tử Lôi Vân lại lợi hại đến như thế !”*. Lúc ấy, ta cả kinh, và lại thấy trước mặt có ánh sáng làm loé mắt. Thì ra Cổ Thất Đình đã thắp sáng một bó đuốc. Y một tay cầm đuốc, một tay cầm một cuốn sách mong mông. Một lát sau, y cầm bó đuốc xuống đất, rồi lật mấy trang sách đó ra xem.

- Dưới ánh sáng bó đuốc, ta thấy y tỏ vẻ hớn hở, và hai mắt lại đầy vẻ tham, rồi y cứ như điên như khùng trở mắt lên xem cuốn sách ấy không chớp. Xem được một đoạn, y lại nhắm nghiền hai mắt ngửng mặt lên trời, lẩm bẩm nói : *“Tam Tuyệt Nhị Quân...Lê Hoa Nhất Bộ Tập, Khô Cốt Tam Chỉ Trấn Thiên, còn có Vân Thái...”*. Y bỗng đắc trí mỉm cười, rồi đứng dậy, bắt chước những bộ pháp ghi ở trong cuốn sách ấy ! Thoạt tiên rất chậm, rồi càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi không còn trông thấy hình bóng của y đâu hết, chỉ thấy ngọn lửa thấp thoáng hoài thôi.

- Lúc ấy, ta càng hoài nghi thêm, nhưng ta biết Cổ Thất Đình đang luyện một bộ pháp rất thâm ảo và nghe lời nói của y, ta cũng đoán chắc đó là tuyệt học của một người trong nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân. Lúc ấy, ta không sao nhịn được, định xông vào trong hang... Hà hà...

Nói tới đó, y bỗng ngắt lời, không nói mà chỉ cất tiếng cười rất quái dị, hai mắt nhìn thẳng vào Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân.

Y không nhìn thì không sao, y vừa nhìn một cái, mặt đã biến sắc ngay. Thì ra, y phát giác thần thái của Lôi Vân lúc này trông rất khủng khiếp, sắc mặt của chàng ta đã sẫm lại, đôi mắt đang trong trẻo, bây giờ đã đỏ gần như có lửa phun ra, chứa đầy sát khí.

- Nói nốt đi !

Lôi Vân cất giọng nói rất khác lạ, càng khiến Qua Thanh hoảng sợ đến nỗi không sao nói nên lời được.

Triệu Thiếu Vân thấy thế vội bảo :

- Qua đại ca nói nốt đi !

Qua Thanh như người nằm mơ mới thức tỉnh, gượng cười tiếp. Tuy vậy, lúc này tiếng cười của y đã kém tự nhiên, nhưng y vẫn cố trấn tĩnh tâm thần mà nói :

- Lúc ấy, ta đang định xông vào, thì bỗng thấy Cổ Thất Đình ngừng chân không luyện tập nữa. Nhưng mắt của y vẫn lộ vẻ đắc trí, trông không khác gì một đứa trẻ mới tìm kiếm được vật bị mất đã lâu vậy.

- Nhưng vẻ mặt của y lại còn có thêm một vẻ rất kinh khủng nữa. Y lại đắc trí lẩm bẩm tự nói : *“Lôi Vân...người đừng có đắc trí vội. Ba tháng sau, ta học hết*

võ hết võ công trong cuốn bí kíp này rồi, lúc ấy ta sẽ đi kiếm người ngay. Xem người có còn làm bộ làm tịch như bây giờ không?”.

Nói tới đó, Qua Thanh lại ngậm miệng, đưa mắt nhìn Lôi Vân gượng cười một tiếng, nhưng y không nói rõ tâm ý của y lúc bấy giờ như thế nào.

Thì ra, khi Qua Thanh thấy Cổ Thất Đình nói như thế, y liền nghĩ bụng :

- Có lẽ ba tháng sau, Lôi Vân sẽ địch không nổi...

Đó là lời nói của Cổ Thất Đình, nhưng lại tái diễn trong đầu óc của Qua Thanh lần nữa. Ý nghĩa ấy đã khiến Qua Thanh nổi lòng tham. Y vừa nghĩ vừa định hiện thân ra, dùng võ lực tranh cướp cuốn bí kíp ấy. Sự thực lúc ấy, y vẫn chưa biết đó là cuốn bí kíp da người của Tam Tuyệt Nhị Quân, lòng tham đã làm cho y quên cả mình là môn đồ của phái chính trong võ lâm.

Thấy Qua Thanh cứ đứng đờ người ra suy nghĩ, Lôi Vân không sao nhịn được, liền thúc giục :

- Nói tiếp đi !

Qua Thanh cảm thấy hối hận, liền nghĩ bụng :

- Tại sao ta lại kể chuyện này cho y nghe?

Nghĩ tới đó, y liền cười khẩy và nghĩ tiếp :

- Việc gì ta phải nói đúng sự thực cho y hay ! Dù ta có nói dối, cũng không có hại gì cho y mà? Còn ta phải dùng lời lẽ khôn khéo thế nào để y không dám lấy lại cuốn bí kíp nữa...

Nghĩ tới đó, y nhắm mắt lại suy nghĩ, nên bỏ chỗ nào đi và thêm thắt những chuyện gì vào cho hợp tình hợp lý.

Thì ra, đêm hôm qua, trong lúc Qua Thanh định xông vào trong hang để cướp cuốn bí kíp thì bỗng nghe thấy phía sau có tiếng chân người rất khẽ vọng tới, y giật mình kinh hãi, và không dám xông vào vội. Đồng thời y nghe thấy Cổ Thất Đình lên tiếng khẽ hỏi :

- Có phải Phong lão đệ?...

Vừa nói tới đó, Cổ Thất Đình bỗng biến sắc mặt, giơ tay lên phất mạnh một cái, bó đuốc tắt ngóm ngay, trong hang lại tối om như trước.

Thoạt tiên, Cổ Thất Đình tưởng Phong Tề Giao về tới, sau nghe thấy có nhiều tiếng chân, y mới biết đó không phải là tiếng chân của một người. Y vội kinh, vội phất tắt ngọn lửa và định bỏ cuốn bí kíp vào túi cất giấu. Nhưng đã muộn rồi, bên ngoài hang động đã có tiếng cười rùng rợn và rất lớn vọng vào.

Tiếng cười vừa vọng tới thì sáu đại hán có già lẫn trẻ đã xông vào trong hang động ngay.

Cổ Thất Đình vừa cả kinh vừa đứng dậy và thuận tay vút luôn cuốn bí kíp về phía sau ngay.

Hành động của Cổ Thất Đình đều không qua khỏi mắt của Qua Thanh. Lúc ấy, Qua Thanh thấy thế liền nghĩ bụng :

- Mong chúng đấu thí mạng với nhau, rồi tất cả cùng bị chết và bị thương, thì ta mới mong chiếm được cuốn sách kia một cách dễ dàng...

Không ngờ sự thật lại xảy ra một cách trái hẳn ý muốn của Qua Thanh. Vì Cổ Thất Đình trông thấy rõ sáu người nọ rồi, liền cười ha hả và nói :

- Tưởng là ai? Không ngờ lại là Triệu lão ca, Vương lão ca...hà hà. Hân hạnh thực...

Lúc ấy, trong hang mọi người chuyện trò với nhau rất vui vẻ, Qua Thanh mới hay sáu người đó là bạn quen của Cổ Thất Đình chứ không phải là kẻ địch của y. Cổ Thất Đình nói :

- Triệu lão ca đã lâu không được gặp quý vị. Trong hang này quá chật hẹp, chúng ta ra bên ngoài ngồi chuyện trò mát mẻ và rộng rãi hơn.

Qua Thanh núp ở trong bụi cỏ nghe thấy Cổ Thất Đình nói như thế, hiểu ý Cổ Thất Đình không muốn để cho sáu người kia biết có cuốn sách mà y vừa vút về phía sau ấy.

Một lát sau, sáu đại hán nọ đã theo Cổ Thất Đình ra ngoài hang động. Qua Thanh thấy thế mừng rỡ vô cùng, vội lên ngay vào trong hang nhặt cuốn bí kíp ấy lên. Khi đã chiếm được cuốn bí kíp rồi, y bỗng ngẩn người ra ngay, vì y biết tuy lấy được cuốn bí kíp thực, nhưng khi ra bên ngoài thế nào cũng bị bọn Cổ Thất Đình hay biết thì sao? Y liền nghĩ bụng :

- Hừ, chả lẽ Qua Thanh này lại hèn đến như thế sao? Dù chúng có bảy người tất cả, nhưng với công lực của ta hiện thời thì ta sợ gì chúng cơ chứ?

Y càng nghĩ càng hăng hái đang định xông ra ngoài hang động, thì tiếng cười và nói của Cổ Thất Đình đã vọng vào :

- Ha ha, Triệu huynh với cái tên Hà Bắc Nhất Hào của huynh cũng đủ khiến mấy nghìn hào kiệt ở Hà Bắc phải nghe theo mệnh lệnh rồi...Hà hà...lại thêm mấy vị có mặt tại đây nữa, đều là những người tiếng tăm lừng lẫy bốn bể cả. Nên có quý vị nhúng tay vào thì chỉ cần nói một câu là tiểu tử Lôi Vân phải hạ bệ liền.

Qua Thanh nghe tới đó liền giật mình kinh hãi. Vì y không ngờ trong bọn sáu người kia lại có Hà Bắc Nhất Hào Triệu Vân Lạc là ma tinh của vùng Hà Bắc, và

đã trấn động cả mấy tỉnh ở vùng đó. Thế là y không dám liều lĩnh xông ra bên ngoài nữa.

Ngoài hang động, lại có tiếng rất lạ vọng vào :

- Triệu lão đại, ý của mỗ thì không muốn mời Lôi Vân rút lui đâu. Tuy tên tuổi của mỗ ở miền Sơn Đông cũng không đến nỗi thấp kém hơn ai, nhưng nói cho đúng, nếu bảo mỗ phản kháng lại Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, thì quả thực mỗ không có lực lượng ấy...

Lại có tiếng cười khẩy, ngắt lời nói của đại hán nói giọng Sơn Đông ấy, người ấy đỡ lời rằng :

- Nếu vậy, chúng ta cứ không được phép kiếm ăn, thử hỏi các anh em thủ hạ của chúng ta sống bằng cách nào?

- Theo ý mỗ thì chúng ta liên danh thỉnh thị Minh chủ mà Tam Tuyệt Nhị Quân đã bầu ra, bỏ mệnh lệnh ngăn cấm chúng ta làm ăn đi, như vậy có phải là xong không?

Những tiếng nói đó rót vào tai của Qua Thanh, khiến y phải kinh hoàng đến sồn lòng rợn tóc gáy. Vì lúc này y mới biết, sáu người đó đều là những tay có tên tuổi trên giang hồ. Như người nói giọng Sơn Đông chính là Hồ Đầu Song Dao Khẩu Tứ Hải, cũng là một ma tinh của lục lâm và đã hùng cứ miền Sơn Đông lâu năm rồi.

Trong lúc Qua Thanh đang lo âu và nóng ruột, thì y bỗng đưa mắt nhìn sang phía trái, thấy trên tường đá có treo một vật gì vừa dài vừa nhỏ như thanh trúc vậy. Y vội đi tới đó nhìn xem là cái gì, không ngờ y trông thấy vật đó lại hớn hở vô cùng, vì cái đó chính là Trường Địch Lệnh tín phù của Xích Mi Môn và cũng là một tín phù có thế lực mạnh nhất trong Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn.

Qua Thanh đã nghe thấy người ta nói về sự tích của cây Trường Địch Lệnh này rồi, nên y mừng rỡ và nghĩ bụng :

- Ta cầm cây Trường Địch Lệnh này ra, không biết có thể sai khiến được bọn ma đầu của lục lâm này không?

Vì rất thận trọng, y lại nghĩ tiếp :

- Sao ta không bịt mắt...nghe giọng nói của Khẩu Tứ Hải, thì như y vẫn còn có vẻ kính phục Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn, tất nhiên đối với Lôi Vân cũng thế. Ta bịt mắt mạo nhận Lôi Vân một hồi cũng được chứ sao?

Y nghĩ như vậy xong, cảm thấy rất nhẹ nhõm, nhưng y lại nghĩ tiếp :

- Chả lẽ ta phải mượn thân phận của một kẻ mà xưa nay ta ghét hấn nhất để cứu nguy hay sao?

Nhưng sau cùng y vẫn đánh liều lấy cái khăn lụa trắng ở trong túi ra cột vào mặt, tay cầm Trường Địch Lệnh, rồi nhanh như điện chớp phi thân ra ngoài hang động. Đồng thời, chiếc Trường Địch Lệnh ở trong tay y cũng phát ra tiếng rú rùng rợn...

Trong đêm khuya bốn bề yên lặng như tờ, tiếng rú của cây Trường Địch Lệnh lại càng khủng khiếp thêm.

Lúc ấy, Triệu Vân Lạc, Khấu Tứ Hải, và Cổ Thất Đình với mấy người nọ đều giật mình kinh hãi, nhất là Cổ Thất Đình lại càng hoảng sợ đến biến sắc mặt. Vì y thấy có người ở trong hang động của y phi ra, chỉ một điều đó cũng đã làm cho y rất kinh hoàng rồi, huống hồ người đó còn cầm cây Trường Địch Lệnh mà y đã đánh lừa chiếm được. Đồng thời, y còn nghĩ đến cuốn bí kíp da người...

Bảy người đều vội vàng đứng dậy...

Vietkiem.com